

Retninger inden for Finansudvalget. For mit eget Vedkommende kunde jeg have ønsket at gaa noget videre, men da man fra anden Side var betænkelig og mente, at det her foreslaaede maaske allerede var for vidtgaaende, har jeg fra min Side resigneret, og har været glad ved, at vi have faaet det, vi have, da Forslaget med de stillede Ændringer i flere Henseender er et bethdeligt Fremskridt. Jeg vil her udtale det Ønske, at den Resignation, der er vist inden for Udvalget, maa følge Forslaget paa dens videre Gang, saa at der fra alle Sider maa vises en lignende Resignation, og det maa lykkes at faa Forslaget gennemført.

Bluhme: Det er selvfølgerigt, at jeg med særdeles Tilfredsstillelse hilser dette Forslag, da jeg nu i en Række af Aar har staaet her som Forkæmper for, at den Tante-gang, der ligger til Grund for Forslagets nuværende Uffattelse, kunde faa Indpas i Lovgivningen, uden at det er lykkedes mig som Forslagsstiller at faa noget vedtaget i den Retning. Jeg har haft den Ære i saa Henseende at staa over for en forenet Modstand af saavel Højre som en Del af mine egne Partifæller. Jeg er derfor særdeles glad over dette Forslag, der ubetinget maa siges ikke blot at være retfærdigt, men ogsaa human over for de Folk, hvorom det drejer sig. Jeg er særlig glad over § 9, der endelig en Gang fastsætter, hvad det er, Finansministeren har Lov at stønne over. Det er det, der har været saa megen Tvivl om. Trods det, at Loven efter min Mening aldeles ubetinget har sagt, at hvor der var Sandsynlighed for, at Invaliditeten stammede fra Krigstjenesten, havde Finansministeren Ret til at stønne derover og tage Billighedshensyn, har det dog ikke været muligt at faa Medlemmerne i de paaagældende Udvalg i Forening med Finansministeren til at give en passende Understøttelse til saadanne Folk. Nu er det fastslaet, og der bliver, som ogsaa foreslaet af mig, anvist en større Sum paa Finansloven dertil, nemlig 25,000 i Stedet for 15,000 Kr. Jeg vil haabe, at Finansministeren vil benytte den Sum fuldt ud. Jeg skal straks pege paa nogle, som den kan anvendes til, de findes paa Finansudvalgets Indstilling om Andragender. Der findes der adskillige, for hvilke Udvalget i Henhold til den hidtidige Lovgivning paa dette Omraade ikke har ment at kunne gøre noget. Men naar denne Lov bliver vedtagen, haaber jeg, at Udvalget vil kunne gøre Indstilling, og at man, naar denne Sag kommer under Debat, vil være saa venlig at tage Hensyn til, om der fra

Medlemmer her i Salen skulde komme Ønske-Indstillinger tilbage eller rettere at tage Sagen under fornyet Overvejelse. Er Loven først vedtagen, er der ikke saa faa af de Folk, hvem man har nægtet Indstilling, som utvivlsomt af det ærede Udvalg vil blive taget op paa Listen igen. Jeg skal altsaa slutte mig til Anbefalingerne af Lovforslaget og haabe, at det vil kunne gaa glat gennem begge Ting.

Finansministeren (Lüttichau): De Ændringer, der ere foregaaede i Lovforslaget, og som jeg under Udvalgets Forhandlinger har hdet min Tilslutning, hvad der vil fremgaa af Betænkningen, indeholde helt igennem en Række af Forandringer i human Retning, og Forandringerne ere af mere eller mindre indgribende Natur. Det gælder allerede om § 3, hvor Ordet „Invalid“ er kommet ind i Stedet for „Krigsinvalid“, saa at ogsaa paa det her omhandlede Omraade gælder Paragraffens Bestemmelse saavel Fredsinvalider som Krigsinvalider. I § 4 har der fundet den Udvidelse Sted, som Ordføreren omtalte, at man medtager Fredsinvalider fra ældre Tid, nemlig dem, der faa Forsørgelse i Henhold til Lov af 9de April 1851, under Lovens Bestemmelser, saa at der ogsaa tillægges dem en Forsørgelse af Forsørgelsen med 25 pCt. Ingen af disse to Paragraffer er, som paavist i Betænkningen, af særdeles vidtrækkende Betydning. § 3 vil medføre en Forsørgelse af nogle faa Hundrede Kroner, og § 4 vil efter foreløbige Beregninger gøre Krav paa et Beløb af 5 à 6,000 Kr. Ved § 5, som allerede er omtalt af den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (Dinesen), er der truffet Bestemmelse om Umberegning af visse Pensioner, der ere tilstaaede i Henhold til Lov af 9de April 1851, og i § 6 er der kun foretaget den Ændring, at der er stet Henvisning til §§ 4 og 5 foruden som forhen til §§ 1 og 3. For øvrigt er den Ret, der her er givet, kun en Bemyndigelse for Finansministeren til at tilstaa de paaagældende Forhøjelser. Saa er der i § 7 indført en Bestemmelse, som er nødvendig, for at man skal kunne tillægge straffede Personer Invalidforsørgelse, naar de ved Dom ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling og senere have erhvervet Æresoprejsning. Det vil være det høje Ting noksom bekendt, at jeg har staaet paa det Fortolkningsstandpunkt med Hensyn til Bestemmelserne om Æresoprejsning og dens Følger, at man ikke kunde tillægge de nævnte Personer Invalidforsørgelse. Nu er Tvivlen